



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Hac hebdomade, de Sermone Domini post cænam cum discipulis habito,
ad eos roborandos in adversis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

FERIA SECUNDA. DE FUTURO PETRI LAPSV, à Christo Domino prænuntiato.

Quòd ego vado, non potes me modò sequi, sequeris autem postea. Dicit ei Petrus: quare non possum te sequi modo? animam meam pro te ponam? Respondit ei Iesus: Animam tuam pro me ponere? Amen, Amen dico tibi, non cantabit gallus, donec ter me neges. Ioan. 13.

VERITAS PRACTICA.

Nimia firmitas, infirmitas.

SENSVS & RATIO est, quia ubi est nimia firmitas, ibi est præsumptio animi seu præsumpta quadam securitas, quasi nullum sit periculum, aut quasi non sis periturus in periculo. Sed ubi est talis præsumptio, ibi est infirmitas. Ergo nimia firmitas infirmitas: ac proinde sibi diligenter cavendum, & non in se, sed in Domino confidendum.

I. PUNCTUM.

Ioan. 13.

Peracta cœna, & iis dictis, quæ præcedenti hebdomada considerata sunt; ipso etiam proditore Iuda egresso, ad suum facinus exequendum: Dominus Iesus, Divinum hunc cepit habere sermonem cum suis discipulis, cujus initium est: *Nunc clarificatus est filius hominis, & Deus clarificatus est in eo.* Et paucis interjectis, cum de instanti suo discessu nihil tale cogitantes monuisset, ac de mutua dilectione novum mandatum dedisset; Tum dicit ei, Simon Petrus: Domine quo vado? Respondit ei Iesus, quòd ego vado; & quæ supra referuntur, ubi quanta videtur Petri firmitas, tanta spectatur ejus infirmitas. Quid firmitus, quàm quod ille Christo dicit, *Animam meam pro te ponam?* Sed quid in firmius, quàm quod illi à Christo dicitur: *Non cantabit gallus, donec ter me neges?* Num quid fortè nimia fuit ejus firmitas, unde talis infirmitas? Certè id videtur innuere S. Augustinus, qui cum univèrsim dixisset: *Audvo dicere superbis esse utile cadere in aliquod apertum, manifestumque peccatum, unde sibi displiceant, qui jam sibi placendo ceciderant:* tum addit particulatim de

L. 14. Civ. c. 13.

hoc Apostolo: *Salubrius enim Petrus sibi displicuit, quàm sibi placuit, quando præsumpsit.* Ex quibus sancti Patris verbis non modò elicitur Veritas proposita, quòd nimia firmitas sit infirmitas, sed & ejus allata Ratio subiungitur, quod ubi est nimia firmitas, ibi sit præsumptio: atque ubi præsumptio, ibi infirmitas, ibi casus & interitus. Hoc primum sit contra occurrentia mundi pericula & adversitates mortuum.

Hanc porro Rationem sic expendè accurate, ut jam non Petro, sed tibi applices. Est autem ita evidens quoad primam partem, ut nimia firmitas & præsumptio, pene unum atq; idem sub diversis nominibus videantur intelligi. Neque enim ullus aliter nimis est firmus, quàm quòd malè præsumit; neque ullus malè præsumit, quàm quòd opinione sua nimis est firmus, id est, supra quàm debet, inordinate, sine ullo timore, & diffidentia sui, sine ullo respectu ad ordinem, & Providentiam Dei; *Audaces, sibi placentes:* Sic apertè sanctus Thomas: *Præsumptio est nimia quadam & immoderata fiducia seu spei excessus, non modò circa proprias vires, sed etiam circa divinam potentiam & misericordiam, quatenus aliud aut aliter atque Deus ordinavit, homo contendit.* **FACILITAS** & ipsi nobis nomen, & eamus pugnare adversus gentes. *Ipsi autem non erant de semine virorum illorum, per quos salus facta est in Israel.* *In die illa ceciderunt Sacerdotes in bello, dum volunt fortiter facere: dum sine consilio exeunt in prælium?* **PRÆSUMPTIO** nequissima, unde *creata es cooperire aridum malitiam & adestitate.*

II. PUNCTUM.

Sed ubi est talis præsumptio, ibi est infirmitas. Primum quidem, quæ putatur audacia & firmitas

firmitas animi, mera est infirmitas; cum si quis animo firmus & constans esset, sibi magis attenderet, nec ita vanè præsumeret. Deinde verò statim atque præsumit, sibi relinquatur, diminuitur Gratia, lumina, & divina quævis auxilia, quibus destitutus homo, quid est nisi folium, quod vento rapitur, nisi stipula sicca, nisi mera infirmitas, nisi prona in lapsum, & ad omne genus peccati ruitura indoles, unde nunquam emergat: Sic Deus dicitur, *præsumentes de se, & de sua virtute gloriantes humiliare.*

Adde, quod, qui præsumit, quantumcunque auxilii & divinæ gratiæ cœlitus offeratur, vix ad illud attendit, sive ut in eo fidat, sive ut fideliter ei cooperetur & adhæreat: Sed quasi securus de rei exitu, cætera negligit, & in negligentia suæ pœnas infirmitatem illam refert, quam de se & de aliis deplorat David: *Infirmata est in paupertate virtus mea; INFIRMATI sunt, nec fuit qui adjuvaret.* O verè deplorandam infirmitatem!

III. P U N C T U M.

NIMIA ergo firmitas, infirmitas: Quia sic præsumptio castigatur, ut qui nimis se posse audeat, minus possit. *Androimus superbiam Moab: superbus est valde: superbia eius &*

arrogantia eius, & indignatio eius, plusquam fortitudo eius. Unde & concludit Prophetia, *Et relinquetur parvus & modicus, nequaquam multus.* Hinc apud psaltes Regius: *Posuisti firmamentum eius, formidinem;* id est, in quo vanè firmabatur, & nimis præfidebat, illud ipsum est, quo formidandum in modum perit: illud ipsum est, quod esse debet causa formidinis, ne deinceps sic vanè efferatur. Illud denique ipsum est, quod est firmamentum eius, si bene formidet & timeat, prout ait Scriptura: *Oculi Domini super timentes eum, protector potentis, firmamentum virtutis, tegimen ardoris, & umbraculum meridiani, deprecatio offensio- nis, & adiutorium casus, exaltans animam, & illuminans oculos, dans sanitatem, & vitam & benedictionem.* Et alibi brevius, *In timore Domini fiducia fortitudinis.*

Vide ergo, ut sic formidinem & timorem Domini ponas firmamentum tuum: ne si firmamentum tuum in alio statuas, vel in ipso Domino, non servatis servandis, ipse ponat firmamentum tuum formidinem, id est, vertat in ruinam, quod ad salutem esse firmius præsumebas. *Quoniam obtinuit Dominus confidentiam tuam, & nihil habebis prosperum in ea.* Vide in 3. parte, Dominica 10. & Sabbato infra hebdomadam 14.

FERIA TERTIA.

DE CAVENDA PERTURBATIONE animi in Adversis.

AD HÆC CHRISTI DOMINI VERBA:

Non turbetur cor vestrum. Creditis in Deum, & in me credite. In domo patris mei, mansiones multe sunt: si quo minus dixissem vobis, quia vado parare vobis locum. Ioan. 14.

VERITAS PRACTICA.

Quod Christus semel suis, hoc in omni semper casu, tibi dicit, *Non turbetur cor tuum.*

RATIO EST, Quia cum Dominus dixit suis ne turbarentur, idcirco dixit propter tria, qua

subjungit, sedanda perturbationis animi motiva potentissima.

Sed illa ipsa tria motiva concurrunt in omni casu, ut te pariter moveant ad sedandam animi perturbationem, undecunque ortam.

Ergo quod Christus semel suis, hoc in omni casu dicit, non turbetur cor tuum, quod certe est potentissimum in adversis subsidium.

I. PUNCTUM

Non semel quidem hoc præceptum si-
ve consilium de cavenda perturbatione
animi in adversis, propositum suis
discipulis Christus Dominus. Iam enim illis
ante præceperat, *Videte ne turbemini: & Nolite
terreri.* Tū verò hūc etiā in eodē suo sermone
bis repetit; *Non turbetur cor vestrum; NON
turbetur cor vestrum neque formidet.* Nec sanē
frustra sic toties; nam cū perturbatione animi
plerumque solet impedire fructū, qui ex ad-
versitate colligi potest, gravius est & damno-
sius perturbari, quā quævis adversa perpeti:
proindēque diligenter præcavenda talis per-
turbatio; neque semel tantum, sed pluries in-
culcandum fuit monitum. At nihilominus in
Veritate proposita, dicitur semel dictū a Do-
mino, quia scilicet pro uno & eodem accipi-
tur totum illud quod dixit & fecit dum vive-
ret, sicut ipse ait Patri: *Opus consummavi, quod
dedisti mihi ut faciam.*

QUOD itaque semel Christus suis, hoc in omni
semper casu tibi dicit, **NON TURBETUR COR
TUUM.** Est enim eadem prorsus ratio, cur ita
sit semper verum & semper efficax in omni
adverso casu ad sedandam commoti cordis
perturbationem, sicut cū dixit Christus tuis.
Atque hæc ratio non una sed triplex est, quæ
deducitur ex ipsius Christi Domini verbis, quæ
supra relata sunt, & quæ hūc modō sunt ex-
pendenda. *Creditis in Deum,* inquit, *& in me
credite,* quasi diceret, Nonne creditis Divinam
Providentiam? Nonne creditis nihil prorsus
adversis vobis posse cōtingere, nisi Deo ac me-
ipso permittente & volente? Ego autem non
permittā vobis quidquam accidere quod no-
ceat, imò quod non proficit, si mecū ad vigilare
vultis. Quapropter ne turbetur cor vestrum,
quia vobiscum sum, & me præsentē, nihil erit
damni & detrimenti. Sicut cū in mari & in
exorta tempestate illis dixit, *habete fiduciā, ego
sum, nolite timere.* O quis tū diffidat? quis
turbetur? *Obmutui & non aperui os meum; in-
quit Psaltes, quoniam tu fecisti.* Atque hæc pri-
ma ratio, quæ petitur à divina providentia.

Secunda continetur his verbis: *In domo pa-
tris mei mansiones multe sunt.* Et horum sensus
est ad perturbationem animi in adversis vali-
dè reprimendam multum idoneas & efficax;
Ne turbemini, quasi adversum vobis aliquid

acciderit, non enim est illud adversum, quod
mansionem vestram in domo Patris mei pa-
rat: & cum multæ sint, eæque variæ mansio-
nes, multa etiam & varia ab unoquoque sunt
toleranda, ut eò tandem perveniat, quod per
illas tolerantias disponitur. *O si vidisses sancto-
rum in cælo coronas perpetuas! O si tibi hæc sape-
rent, & profundè ad cor transirent, quomodo au-
deres vel semel conqueri? Nonne pro vita æterna
cuncta laboriosa sunt toleranda? Hæc & plura
libro tertio de Imitatione Christi, capite qua-
dragesimo septimo, & quadragesimo octavo.*

Tertia denique ex his deducitur, quia *vado
vobis parare locum,* nempe per passionē & cru-
cem. Sic enim patiendo & moriendo paravit
nobis locum in cælo; licet enim prædestinan-
do paraverit mansiones, tamen etiam operando
parat, inquit sanctus Augustinus; Quæ confi-
deratio certè plurimum potest in adversis: nā
si Christo sic patendum fuit, ut mihi locum
pararet, quanto id mihi satius, ne parato exci-
dam loco? Unde aprè Apostolus, *Per patientiā* Heb. 12.
*curramus ad propositum nobis certamen, aspiciē-
tes in Authorem fidei & Consummatorem Iesum,
qui proposito sibi gaudio sustinuit crucem, confu-
sione contempta, atque in dextera sedis Dei sedet.
Recogitate enim eum, qui talem sustinuit à pec-
catoribus adversum semetipsum contradictionē,
ut ne fatigemini animis vestris deficientes. Non-
dum enim usque ad sanguinem resitistis, adver-
sus peccatum repugnantēs. Nonne est ita?*

II. PUNCTUM

SED illa ipsa tria motiva concurrunt in omni
casu, ut te pariter moveant ad sedandam ani-
mi perturbationem, undecunque ortam. Quid
enim horum deesse? An quidquam potest tibi
evenire sine Divina Providentia? Respon-
de. An verò illud, quod Deo permittente sic
tibi accidit, aliud esse potest, quā quod pro-
fit cælo promerendo? quam vis vel peccatum
esset, si inde profectum, qui capi potest, ca-
pias, proderit ad salutem; *diligentibus enim
Deum omnia cooperantur in bonum,* inquit A-
postolus. **NEQUE,** ut ait sanctus Hierony- Rom. 8.
mus, *bonus Deus mala permitteret, nisi esset æquè
omnipotens, ut ex his bona faceret.*

Denique nonne exemplum Christi æquè
valet ad hunc particularem casum, atque ad
alios? Quid tibi est in hac adversitate tua,
quod Christus non præviderit, & quod si al-
teri

Ed 40.

teri evenisset, non idem atque tu contra posset objicere? Quod si verò sic liberum esset omnibus, suos quosque sensus particulares obtendere, quis tandem libens volens patretur, & quis esset, cui non diceret Deus, *An condemnabis me, ut te iustifices? Interrogabo te, & indica mihi, nunquid irritum facies iudicium meum, & condemnabis me, ut tu iustificeris?* Attende ad hoc, quidquid te in illo tuo casu contradicentem facit, & conturbat, mera est contradictio naturalis appetitus, quam nisi reprimis, foves ut justam, quam si justam putas, injustum facis Deum: Deum accusas & condemnas. O qualis illa impietas!

III. P U N C T U M.

Mal. 37.

QUOD Christus igitur semel suis, hoc in omni semper casu tibi dicit, NON TURBETUR COR TUUM. Nam si valet in aliquo, valet in omni casu propter rationes allatas, quæ sic univèrsim concludunt non esse permittendam cordi perturbationem, ut in particulari quolibet casu sit ita concludendum. Aut si casus esset, in quo id negaretur, vix id affirmari posset de alio: vix ad ullam calamitatis speciem non turbaberis, si non ad omnem sis paratus, & nisi dicas cum Davide, *quoniam ego in flagella paratus sum.* Quidquid contra opponat appetitus in praxi, perinde rejiciendum existima, sicut si univèrsim persuadere vellet, nihil tibi omnino esse patiendum.

Vellè sine nihil omnino pati in hac vita? Non auderes affirmare, quia tot testimoniis contra convincerere, ut te puderet nò id vellere, quod volendum tam apèrtè videres. Cum igitur natura corrupta non ausit univèrsim

contra omnes adversitates proclamare, fingit se habere tantum, quod isti particulari opponat; sed mera fictio est & deceptio. Sic enim, ut dixi, de unaquaque singillatim dicit, quod non audeat de omnibus, & sic nunquam in praxi & actu velle pati. Quomòrem audi Dominum, & tum tibi potissimum loquentem audi, cum obloquitur appetitus; *Quid est quod loqueris fili? cessa conqueri, considerata meâ & aliorum sanctorum passione; Nondum usque ad sanguinem restitisti; parum est, quod tu patieris in comparatione eorum, qui tam multa passi sunt, tam fortiter tentati, tam graviter tribulati, tam multipliciter probati & exercitati.* Vide reliqua, libro tertio de Imitatione Christi, capite decimo nono. Et quæ tota hebdomade, imò & tota quadragesima sequuntur Veritates huic conformes.

Et prima verò parte huc transferri possunt hæc quatuor.

Non contristabit justum, quidquid ei acciderit.

Die decima Ianuarii.

Nò quia mala sunt, perturbamur in adversis: sed quia perturbamur, adversa mala sunt.

Dominica 4. post Epiphaniam.

Nisi probe paratus sis ad adversa, nec ad ipsa prospera bene paratus es.

Feria sexta hebdomade quinta post Epiphaniam.

Quàto minus murmuramus, aut omnino tacemus flagellati à Domino: tantò altius altissimum ejus Dominium prædicamus.

Feria 2. hebdomade 6. Vide in aliis, verbo Adversitas.

**FERIA QVARTA
DE CHRISTO DOMINO, VT
est exemplar Constantia & via vera
ad perfectionem.**

Ego sum via, & veritas, & vita. Ioan. 14.

VERITAS PRACTICA.

Melius est in via claudicare, quam præter viam fortiter ambulare.

Verba sunt sancti Augustini de Christo Domino expresse agentis, ut infra videbitur.

SENSUS autem verborum, & Veritatis propositæ hic est, quòd sicut melius est peccatorem

detentim incedere per veram viam, quam si aliam viam minus certam & veram festines, quia sic tandem certius, quod tenditur, pervenitur: sic plane melius est, imperfecto quodammodo & lento gradu per Imitationem & Considerationem Christi Domini ad perfectionem tendere, quam si alio motivo uteris, quod sublimius & perfectius videretur. Quidquid enim aliud cogites, sive Dei presentiam, seu Divinas perfectiones, seu caelestem beatitudinem, seu rerum humanarum vanitatem, seu mortem instantem, seu particulare aut universale iudicium, seu ipsam inferiorum aternitatem, aut quodvis denique aliud, quod crebro cogitatum movere possit ad salutem & perfectionem consequendam, non ita promovebit, quam unius Christi Domini cogitatio; quia Ille videlicet vera est ad salutem & perfectionem Via, & aliter incedere, dici potest quodammodo, praeter viam ambulare.

Hoc itaque manet demonstrandum, quod quidquid est in una via praeter aliam, ut sic viatori aptissima, hoc est in uno Christo Domino praeter omnibus mediis & motivis ad perfectionem.

RATIO EST, quia quod est magis considerandum in via certa, brevius, & facilius.

Sed haec tria simul in Christo sic apte reperiuntur, ut nullibi aptius.

Ergo una via est aptissima, & medium magis opportunum ad perfectionem, in quo tenendo, Melius est claudicare, quam praeter viam fortiter ambulare.

I. PUNCTUM.

CUM Dominus Jesus sic pergeret in sermone suo, *Quod ego vado scitis, & viam scitis; dicit ei Thomas: Domine nescimus quo vadis, & quomodo possumus viam scire? Dicit ei Jesus: Ego sum Via, & Veritas, & Vita. Quae quidem verba in vernacula Meditatione ad Constantiam in adversis transtulimus, sed hic extendenda videntur ulterius ad omnem virtutem seu ad ipsam perfectionem. Sic enim inter alios de his universim & apte S. Augustinus, Quae vis ire? Ego sum Via. Quod vis ire?*

De verbis Da. ser. 4. Ego sum Veritas. Vbi vis permanere? Ego sum Vita. Veritatem & vitam omnis homo capit, etiam Philosophi Deum esse vitam quandam & veritatem viderunt; viam non omnis invenit. Verbum ergo Dei, quod apud patrem est Veritas &

Vita, assumendo hominem, factum est Via; ambulata per hominem & pervenies ad Deum; Melius est in via claudicare, quam praeter viam fortiter ambulare. Quod praclare item Sanctus Leo, Melior est gradus lentior per iter rectum, quam velocitas festina per devium.

Sic igitur nobis proponendus est Christus Dominus ut Via, non modo per fidem ad salutem, sed per imitationem ad perfectionem: sicque intelligendus est ad perfectam vitam esse via, ut licet alia media considerari & usurpari possint, Ille tamen via sit, & veritas, & vita, id est, ut communiter ex Haebreo omnes interpretantur, Via vera & vitalis, quasi diceretur, Via unica & praeter omnibus seligenda. Nam cum tres praecipue spectentur notae seu conditiones, quibus una praeter aliis via seligitur: si uno in Christo singulariter quadrent, profecto nihil restare potest dubii, quin sit aliis omnibus mediis praefendus.

Haec sunt autem tria, quae maxime Viatori considerantur, in via delectu. Primum, ut sit certa seu recta & ruta, ne si occurrant anfractus, dubitet & deviet: nec a praedonibus sibi timeat. Secundum est ut sit brevis, ne itineris molestia fatigetur. Tertium denique ut sit plana & facilis, ne per abrupta montium, aut concava vallium periclitetur.

Atque haec quidem per se notissima: tantum hic juverit meminisse nos, quamdiu vivimus, peregrinos esse & advenas, atque ut ait sanctus Gregorius, *In praesenti vita quasi in via sumus, quae ad patriam pergimus. Maligni autem spiritus iter nostrum quasi quidam latrunculi obsident. Sanctus quoque Bernardus, Quam multi ex hoc, inquit, a recto tramite periculosisimè aberrarunt, ignorantes astutias satanae. Multae videlicet se viae ostendunt ad salutem & perfectionem, nec minus nobis est timendum, quam viatori, ne qua incerta aut periculosa teneatur. Hinc apte Sapiens: Via stulti recta in oculis eius: qui autem Sapiens est, audit consilia. Itemque paulo post. Est via, quae videtur homini recta, & novissimis eius ducunt ad mortem. Tene aliquando perspexisti, quae tandem via incederes? Deduc me Domine in via tua, & ingrediar in veritate tua.*

II. PUNCTUM.

SED ille tres viae conditiones in Christo sic apte reperiuntur, ut nullibi aptius.

Primo

Primò quidem securitas & certitudo in eo maxime est posita, ut Deo grata sit, & accepta illa præxis. Quid autem potest esse illi gratus, quam ut de Verbo cogites, cujus unius cogitationem habet? Quid gratus Deo Patri, quam cogitare quod cogitat? quid acceptius Filio, quam sic tecum habitare, cujus deliciae sunt esse cum filiis hominum? Quid Spiritui sancto jucundius, qui ut jam in prima parte visum est, idcirco missus est, ut Filium ubique notificet, & in mentibus nostris præcipue clarificet? Deus qui dixit de tenebris lucem splendescere, ipse illuxit in cordibus nostris ad illuminationem scientia claritatis Dei, in facie Christi Iesu. **I P S E E S T** quem proposuit Pater omnibus; adeo ut nullus dubitare possit de eius acceptione. Ipse est *flos campi & lilium conuallium*, quod omnes accedere tuto possint. Non sic porò in cæteris, quæ pendent à varia hominum conditione, & de quibus dicitur, *Non omnia omnibus expediunt, & non omni animæ omne genus placet.*

Secundò breuitas viæ; Jam pridem dictum est, *longum esse iter per præcepta, breve per exempla*; si quod autem exemplum valet, maxime Christi Domini, qui quod fecit & passus est, in exemplum nostrum ordinavit, ut sequamur vestigia ejus, non quòd illa ipsa, quæ fecit, faciamus, sed quæ in nostra vacatione sunt facienda, exemplo ejus, quòlongè plura & graviora fecit, exequamur? Est enim *verbum abbreviatum, & verbum consummans & abbrevians*, id est, quidquid in aliis omnibus mediis & motivis continetur, ipse ita comprehendit, ut audito solo nomine **JESU** aut **CHRISTI**, statim intellectus & voluntas moveatur ad credendum, & id omne efficiendum, quod occurrit. *Liber est scriptus in eus & foris*, quia quod docet exterius verbo & exemplo, hoc Ipse suo spiritu seu gratiâ promouet in animis nostris. Unde si de quodam Sextio dixit, qui eum legit, *In quacunque positione mentis sum; cum lego sextium, libet omnes casus provocare, libet exclamare, quid cessas fortuna! Congredere!* quanto magis de Christo, qui est veritas & solutio omnis difficultatis, ut ait quidam, contra omnia dubia intellectus, & qui est vita contra omnes repugnantias, & metus voluntatis. Legendus esset divus Bernardus, qui de hoc argumento suauiter æquè & potenter agit, locis notatis.

Tertiò denique facilitas viæ; quid facilius

cogitatione Christi? at sola ejus cogitatio via & motivum est ad quemlibet virtutis actum. Serpens est æneus tantum aspiciendus in cruce & sola cogitatione sibi representandus, ut serpentis æmuli ignita jacula extinguantur. Nec timeri potest imaginationis aut capitis læsio, sicut in aliis, cum sit aliquid corporeum, quod facile concipi potest. Videtne quanta sit motio animorum, sacro die pasceves, quo Passionis & Mortis ejus memoria recolitur? Quam facile omnes omnia. Sic planè, quoties sic eum religiosè ad mentem revocares. *O si Iesus Crucifixus in cor nostrum venires!* quam cito & sufficienter docti essemus! Et idcirco inter alias rationes Deus factus est homo, ut haberet homo, quem faciliè & secarè posset sequi; Unde sanctus Augustinus; *Sequendus Deus erat, qui videri non poterat, sequendus homo non erat, qui videri poterat: Deus factus est homo, quem sequeretur homo. VEREBVNTVR filium meum, dicebat Pater æternus, quasi diceret: Habent certè, quem vereantur, & cujus respectu & consideratione moveantur. Nonne id ita? at verò, itane moveris hoc exemplo? Bene verecundari potest inspecta vita Iesu Christi, quia necdum magis illi te conformare studuisti.*

III. P U N C T U M.

Q U I D Q U I D est igitur in via præ aliis, ut sit viatori aptissima, hoc est in uno Christo Domino præ omnibus mediis & motivis ad perfectionem: Ac proinde melius est in illa via claudicare, quam præter illam fortiter ambulare, quia sic tandem certius & facilius, quo contendis pervenies. Ad hoc unum cogitandum pene alia omnia reducunt Apostoli: *Christo in carne passo, & vos eadem cogitatione armamini. RECOGITATE eum*, id est cogitate non semel sed iterum, & quoties opus erit ad virtutem, revocate tantum in mentem vestram, vestrum Christum Jesum. *Omnia in te uno habentes, te non debemus dimittere à nobis*, dicebant de Tobia filio, parentes ejus: quanto magis nos de Christo Domino. *O Veritas Deus, fac me unum tecum in Charitate perpetua. Tacet me saepe multa legere & audire, in te est totum, quod volo & desidero. Taceant omnes doctores, sileant universa creatura in conspectu tuo, tu mihi loquere solus. Caput est nostrum, Et sapientis oculi in capite eius, ut ait Sapiens.*

F Deni-

Evria 4. prime Heb. in Adv. 1. Cor. 4. Cant. 2.

Ecclesi. 37

Seneca.

1. 10. Rom. 9.

Apo. 1.

Sen.

Serm. 15. & 20. in Cantica.

Num. 21.

l. 1. de Imie Chr. c. 25.

Serm. de Nat. Chr.

Matth. 25

l. 1. Imit. Ch. c. 25.

1. Pet. 4.

Heb. 12.

Tob. 10.

l. 1. de Imit. Chr. c. 3.

Ecclesi. 2.

Ephes. 4.
Colos. 2.

Denique, crescimus in illo per omnia, qui est caput Christus, ex quo totum corpus compactum & connexum est. SICUT ergo accepistis Iesum Christum Dominum nostrum, in ipso ambulare radicati & superadificati in ipso, & confirmati in fide, sicut & didicistis, abundantes in illo in gratiarum actione.

Obserua quam rectè simul duo hæc coniungantur, radicati & superadificati; Vnum enim sine alio mancum esset & deficiens. Nam quod est radicatum, crescit quidem, sed facile evellitur. Quod est autem ædificatum, non

facile convellitur, sed non crescit. At ubi duo hæc coniunguntur, & firmitas ædificij & incrementum radicis, tum præclare sunt omnia. Quamobrem sic in Christo semper crescendum, ut firmiter hæreas; & ut hærendum firmiter, ut semper in illo crescas. Vide plura, verbo Christus, & hanc præcipue Veritatem.

Exemplo suo Christus non magis urget quam Imperio.

In prima parte. Die 13. Ianuarii.

FERIA QUINTA DE CHARITATE SIMVL ET Constantia coniungendis ad tolerantiam adversitatum.

Sicut dilexit me Pater, ego dilexi vos: manete in dilectione mea. Ioan. 15.

VERITAS PRACTICA.

Sic Charitas & Constantia simul iunctæ constant, ut nisi sint simul iunctæ, non sibi consent.

RATIO EST, Quia Charitas & Constantia non sibi consent, si frangantur ab oppositis difficultatibus.

Ad si non sint simul iunctæ, franguntur ab oppositis difficultatibus quas simul iunctæ frangerent.

Ergo sic Charitas & Constantia simul iunctæ, constant, ut nisi sint simul iunctæ, non sibi consent: ac proinde simul iungenda sunt nec unquam separanda.

I. PUNCTUM.

CUM sermo ille Domini, qui hac hebdomade suscipitur considerandus, sit nullo longior, quam ut totus considerari possit, multaq; ex eo veniant in Evangelia Dominicarum post Pascha, quæ tum commodius expendantur: seligenda modò

sunt aliqua, quæ iuxta præfixum hebdomadæ finem, tolerantiam in adversis corroborent. Sunt autem illa præcipue, quæ Christus Dominus de Caritate habet, quæ postquam in textu legeris: Vide quàm arctè simul Caritas & Constantia cohæreant, quàmque illa sit certa & necessaria Veritas, quæ proponitur; Quod sicut hæc duæ virtutes simul iunctæ fortiter constant in adversis, ita nisi sint simul iunctæ, non omnino sibi consent.

Ratio est facilis quoad illam primam partem, quæ dicitur Caritatem & Constantiam non constare sibi, si frangantur ab oppositis difficultatibus. Sicut enim constare sibi nihil aliud est quàm constanter resistere contrariis, & nulla eorum vi frangi: sic planè non constare, hoc est, si non resistant, aut quantumcumque resistant, si frangantur. *Va dissolutis corde! Va his, qui perdiderunt sustinentiam, & qui dereliquerunt vias rectas, & diverterunt in vias pravas! Et quid facient, cum inspicere experit Dominus? quasi diceret, non erit quod fugiant, non erit quod exculent: & quia noluerunt resistere adversantibus sibi, cum commodè possent & deberent pro salute animæ, tunc & si vellent, non commodè poterunt.*

III. PUN-

II. PUNCTUM.

SED si Charitas & Constantia non sint simul juncta, franguntur ab oppositis difficultatibus, quas simul juncta frangerent.

Sicut enim Caritati in his, quæ spectant ad Dei vel proximi dilectionem, multæ occurrunt difficultates: sic constantiæ suis in objectis plurimæ obversantur: & quemadmodum Caritas oppositis frangeretur: difficultatibus, nisi constans esset, aut nisi constantia juvaretur; sic planè Constantia infringetur, nisi Caritate roboretur. Hinc aptè Apostolus, primò dixit, *Caritas patiens est*, ut ostenderet Caritati opus esse constantiã, tum verò pòst injunxit, *Caritas omnia suffert, omnia sustinet*; ut indicaret non minus necessariam esse constantiã Caritatem, quam Caritati constantiam. Nec frustra reperit, *Omnia suffert, Omnia sustinet*: sic enim Apostolus duo illa significat, quæ in Propositione nostra continentur; primò quidem, quod Constantia deficeret sine Caritate, quæ omnia suffert; deinde verò, quòd nunquam deficiat, si Caritati jungatur, quæ omnia sustinet. Quod postremum sic disertè confirmat S. Augustinus: *Nihil est tam durum acque ferreum, quod non amoris igne vincatur; quo enim se anima rapit in Deum, super omnem carnificinam libera & admiranda volitabit pennis pulcherrimis & integerrimis, quibus ad Dei complexum amor castus innititur. Nisi verò amatores auri, amatores laudis, amatores sceminarum, amatoribus suis Deus faciat esse fortiores, cum ille non amor, sed congruentius cupiditas vel libido nominetur. In qua tamen apparet quantus sit impetus animi, ad ea, qua diliguntur, in defesso cursu perimmania, quæque tendentis, argumentoque nobis est, quàm sint omnia perferenda, ne deseramus Deum, si tanta illi, ut deserant perferunt.*

His conformiter Thomas à Kempis, *Magna*, inquit, *res est amor, magnum omnino bonum, quod solum leve facit omne onerosum, & fert aequaliter omne inaequale. Nam onus sine onere portat, & omne amarum dulce & sapidum efficit. Vide quæ plura refert toto illo capite; aut si mavis, breve illud sancti Bernardi dictum revolve: Opus meum vix est unius hora: & si plus, præ amore non sentio. Itane tecum agitur? Hinc explora, utrum verè diligas Deum, an non. Sic enim verè est de Cha-*

ritate: omne onus exonerat, tuque si aliter sentis, manifestè contradicis Veritati Cautis, seu Caritati veritatis, de qua Apostolus, postquam de iis qui pereunt, egit *Eo quod, in- 2. Theff. 2.* quit, *Caritatem Veritatis non receperunt, ut salvi fierent. Quasi diceret, propter difficultates perierunt, quas si superassent salvi fuissent; illas autem verè superassent, si veram Caritatem habuissent, quæ nihil reperit difficile quod non perumpat.*

III. PUNCTUM.

SIC ergo Charitas & Constantia simul juncta constant, ut nisi sint simul juncta, non sibi consistent; Quia cum disjunctæ sunt, franguntur illis difficultatibus, quas simul juncta fregissent. Si venis mecum, vadam; si nolueris venire mecum, non pergam. Sic Barac Israelitarum Dux dicebat Debboz: sic nos Caritati, non verbo sed re ipsa jungamur necesse est, si fortiter & fœliciter dimicare volumus contra occurrentes difficultates. Alioquin vel pugnam detrectabimus, & cedemus turpiter: vel in conflictu periclitabimur, & damnosè cademus, sicut illi, qui sine consilio & contra Caritatem exierunt in prælium, & inde fusi fugatique redierunt cum magna suorum jactura, ut est in primo libro Machabæorum. Longè alius fuit aliorum exitus, qui, ut ibidem dicitur, ex Charitate pugnantes, convaluerunt animis: non solum homines sed & bestias ferocissimas, & muros ferreos parati penetrare Ibant igitur prompti, de celo habentes adiutorem, & miserantem super eos Dominum. Leonum autem more, impetu irruentes in hostes, prostraverunt ex eis multa millia, quæ ibi recensentur distinctius.

O quanta vis Charitatis! ô quantum interest, bene vel malè cum ea convenire! sicut enim *Deus Charitas est*, ita Deum unusquisque habet adjuvantem aut repugnantem, prout bene vel malè cum Charitate convenit. Vide in 3. parte, Feria 2. hebdomadæ nonæ, ubi hæc proponitur Veritas:

Affectum probus effectus.

FERIA SEXTA

DE PRÆVIDENDIS Adversitatibus.

Hæc locutus sum vobis, ut cum venerit hora eorum, reminiscamini, quia ego dixi vobis, Ioan. 16.

VERITAS PRACTICA.

Quantum obest adversitas improvisa, tantum prævisa prodest.

RATIO EST, Quia idcirco adversitas improvisa obest, quod cum afferat majorem doloris sensum, minus tamen meritum causet.

Sed è contra sic prævisa prodest, ut cum minorem causet doloris sensum, majus tamen afferat meritum.

Ergo quantum obest adversitas improvisa, tantum prævisa prodest, ac proinde solerter prævidenda.

I. PUNCTUM.

Repetenda sunt ex superiori capite decimo quinto Evangelii sancti Joannis, quæ Dominus prædixit suis ventura mala: Sunt autem hæc inter alia: *si mundus vos odit, scitote, quia me priorem vobis odio habuit. Si de mundo fuissetis, mundus, quod suum erat, diligeret: quia verò de mundo non estis, sed ego elegi vos de mundo, propterea odit vos mundus. Mementote sermonis mei, quem ego dixi vobis: non est servus major Domino suo, si me persecuti sunt, & vos persequentur. Quæ & alia hujusmodi, ibidem commemorata, cur illis sic distinctè enarraret, rationem addit: hæc locutus sum vobis, ut cum venerit hora eorum, reminiscamini, quia ego dixi vobis: quasi diceret, ne vos imparatos ista mala involvant, idcirco præmoneo. Multum enim interest ad malorum tolerantiam, si improvisa aut prævisa obveniant; Nam quantum obest adversitas improvisa, tantum prævisa prodest.*

Hoc est modò expendendum, investigando primum accuratè, undè nam adversitas improvisa obfit, nempe ex hoc duplici capite, quod cum majorem afferat doloris sensum,

minus tamen meriti apud Deum causet. Nonne hoc est luctuosum & miserandum? Nam si saltem cum minori merito minus mali patereris, malum esset tolerandum: aut si cum graviore malo meritum cresceret, solatium esset aliquod mali tolerati: sed simul multum pati, & parum mereri, certe hoc est geminum adversitatis damnum deplorandum. Atq; hoc utrumque est damnum, quod sæcundum infert adversitas improvisa: Nam primò quidem de doloris sensu certum est, eo esse vehementiorem, quo nos minus cogitantes adoritur, unde multi repentino dolore sic deficiunt, ut propè tum enecentur.

Deinde verò cum animus ita dolet & angitur, ut suum unum dolorem sentiat, suam unam calamitatem cogitet & deploret, tã longè se retrahit ab eo statu, qui ad virtutè exercendam & meritum inde referendum requiritur, quàm se in merorem & lamenta profundè abdit. Quod utrumq; damnum sic breviter Sapiens complectitur, dum ait: *tristitia festinat mors; & cooperit virtutem*, id est, ita obruit & opprimit hominem, ut vix ulla virtus in illa mortali tristitia exerceatur. Quale autem meritum sine virtute, cum, quanta fuerit virtus, tale sit meritum?

II. PUNCTUM.

SED è contra sic adversitas prævisa prodest, ut cum minorem causet doloris sensum, majus tamen afferat meritum:

Nam primò quidem de minori doloris sensu, pater ipsa quotidianà experientià: quod scripsit sanctus Gregorius: *Iacula prævisa minus feriunt, & nos tolerabilius mundi mala suscipimus, si contra hæc per præscientia clypeum munimur.* Itèmq; fusius in moralibus ad hæc. *Iob. 39. Scripturæ verba de equo, procul odoratur bestiam, sic ad rem nostram, Malum, inquit, quod est, consilio.*

consilio praevenitur, decertanti contra se animo ex ratione subicitur; quia tanto quisque minus adversitate vincitur, quanto contra illum praesciendo paratus invenitur. Sape enim grave timoris pondus usu levigatur, saepe mors ipsa, sicut inopinata perturbat, ita deliberatione praeventa latificat. Unde & recte de h. equo subjungitur, procul odoratur bellum, ac si apertius dicatur, idcirco quodlibet certamen exsuperat. quia mentis certamini ante certamen parat: bellum quippe procul odorari est, adversa quaeque longe adhuc posita cogitando praenoscere, ne fortasse valeant improvisa superare. Hoc ipsum egregie Seneca: Nisi quidquid fieri potest profuturo habeas, das in te vires rebus adversis, quas inspergit, quisquis prior vidit. Praecogitati mali mollis ictus venit: Sapiens assuescit futuris malis, & quae alii diu patiente leviter faciunt, vir sapiens leviter facit diu cogitando.

T. lib. de
Conf. ad
Mart. c. 9.

2. 118.

Paratus sum & non turbatus, ait cum Davide quisquis mala praevideat, & liberando se a perturbatione animi, majorem poenae partem sustulit.

Deinde vero, quod aliud est proposita quaestio caput, qui sic minus patitur, suum tamen inde meritum vehementer auget, quia libentius & constantius patitur: quod ad meriti virtutem & augmentum facit vel plurimum. Cum enim ad patiendum sese praeparaverit, sese obrulerit, & occasionem libens volensque expectarit, mirum quanto ardore ad illam accedat, dicatque cum sancto Andrea: o bona Crux diu desiderata, & iam concupiscenti animo praeparata, securus & gaudens venio ad te.

Adde, quod cum sit imperturbatus animo & sibi praesens, liberè potest cum gratia quovis actus virtutum exercere, a quibus retardatur imparatus & perturbatus animus: Nam non est sensus ubi est amaritudo.

Ecc. 27.

Denique cum praevidendo adversa, seseque ad ea muniendo, sibi nobiliora quaeque motiva proposuerit, quale est Christi exemplum & providentia, quae sic nos regit, tum facile recordabitur & exequetur, quod hic ab eo commendatur, ut cum venerit hora eorum, reminiscamini. Quod quidem vires non modò addit, sed & meritum eo auget amplius, quo memoria & amor Christi erit praesentior: Atque eo quidem erit praesentior, quo studiosius praevisa fuerit adversitas, & animi praeparatio diligentius adhibita. Quia propter te

Rom. 8.

mortificamur tota die, estimati sumus sicut oves occisionis: sed in his omnibus superamus propter eum qui dilexit nos. Certus sum enim quod neque mors. Nosti caetera, sed te ipsum in his nosce, quam sis dissimilis. Et vide hanc in caeteris secundae quadragesimalis hebdomadae, Veritatem:

Quo quis est mitior, eo est generosior.

III. PUNCTUM.

Quantum ergo adversitas improvisa obest, tantum praevisa prodest; Quia quod improvisa damnum infert, ut majoris poenae minus sit meritum; hoc praevisa lucrum oppositum affert, ut minoris poenae majus sit meritum. Non enim semper in merito spectatur poenae gravitas, quando illa praecipue gravitas ex culpa, seu ex defectu Virtutis provenit: neque etiam poenae levitas quidquam de merito tollit, quando illa levitas ex virtute & diligentia est comparata. Sic enim perfectiores quique minus laborant in suis frangendis cupiditatibus, quam imperfecti; neque minus tamen merentur, imò eo magis, quo sunt perfectiores & quo perfectiori animo & ex motivo nobiliori operantur. Hinc sanctus Ambrosius, perfectorum est corona; non 1 Offic. patiuntur angustias nisi imperfecti. Quamobrem, 26. & 30. ut idem luculentè monet; Praeparandus est animus, exercenda mens, stabilenda ad constantiam, ut nullis perturbari animus possit terroribus, nullis frangi molestiis, nullis suppliciis cedere. FORTIS est viri non dissimulare, cum aliquid Ibid. c. 38. immineat, sed praetendere & tanquam explorare de specula quadam mentis, & obviare cogitatione provida rebus futuris, ne forte dicatur postea, ideo in ista inciidi, quia non arbitrabar posse evanire.

Sic Author Ecclesiastici toto pene secundo capite, ad hoc ipsum hortatus; Praepara, inquit, animam tuam ad tentationem: deprime cor tuum & suscipe: suscipe sustentationes Dei: Sic in suis passim Apostolus Epistolis, sed in illa Ephes. 6. praecipue, ubi omnibus animis nos instruens: Accipite, ait, armaturam Dei, ut possitis resistere in die malo, & in omnibus perfecti stare. Sic eodem Apostolo, Spiritus sanctus per omnes civitates protestabatur, dicens, quoniam vincula & tribulationes Ierosolymis ipsum manerent. Et de Ibid. 23. nocte assistens ei Dominus, ait, constans esto: si- cur enim testificatus es de me in Ierusalem, sic te oportet

oportet & Roma testificari. O quale moti-
um constantiæ, sic præmoneri à Domino! sic pro
Domino laborare! At nonne tu sic toties
præmoneris? Nonne sic laborandi pro Domi-
no se multæ offerunt causæ? Itane verò liben-
ter & constanter laboras, sicut bonus miles
Christi Jesu? Vide iterum in quo deficias: ubi,

quando, & quomodo acius de certandum.
Agonizandum pro anima, & usque ad mor-
tem certandum pro iustitia.

Qui supra mortem est, in ea se videt omnia.
Vide Feria 4. hebdomada 2. in quadragesima.

S A B B A T O.

DE ORATIONE IN NOMINE Salvatoris faciendâ, ad petendum subsidiû in adversis.

*Amen, Amen dico vobis, si quid petieritis Patrem in nomine meo, dabit vobis. Usque modò non
petistis quidquam in nomine meo, petite & accipietis, ut gaudiû vestrum sit plenû. Ioan. 16.*

VERITAS PRACTICA.

Nulla in adversis conquerendi est ratio, aut
nulla erit Conquerentis oratio.

*RATIO EST, Quia nulla erit oratio, si non sit fa-
cta in nomine Salvatoris.*

*Sed si sit ratio conquerendi in adversis, non erit
oratio conquerentis facta in nomine Salva-
toris.*

*Ergo aut nulla est in adversis conquerendi ratio,
aut nulla erit Conquerentis oratio. Quod cer-
tè est ad comprimendas in adversis querelas
opportunitum.*

I. P U N C T U M.

Quam sit necessaria in adversis oratio,
tam clarè patet, quam clarum est in
adversis necessarium esse subsidiû
Dei, quod per orationem maximè impetra-
tur. *In voca me in die tribulationis.*

Psal. 49.

Ut autem oratio sit Deo gravior, & nobis
efficacior, hic admoemur à Domino facien-
dam esse in ejus Nomine, prout infra expli-
catur.

At verò si sic fiat oratio in Nomine Domi-
ni, tunc planè cessandum est à querelis: Et
modò agnoscendum, Nullam prorsus esse in
adversis conquerendi orationem, aut nullam
Conquerentis futuram orationem.

*Trac. 102
in Ioan.*

Nulla est enim oratio, si non sit in nomine
Salvatoris: id est, ut interpretatur sanctus Au-
gustinus, si non sit ex ratione nostræ salutis.
Non enim sonum literarum, inquit, ac syllaba-
rum, sed quod sonus ipse significat, & quod eo sono
rectè ac veraciter intelligitur, hoc accipiendus est
dicere, cum dicit, IN NOMINE MEO. Quasi
diceret, cum hoc sanctum Iesu & Salvatoris
Nomen ad integram salutis nostræ rationem
& significationem exprimendam sit institu-
tum, hinc fit, ut quidquid petitur in hoc no-
mine, ad hanc salutis rationem spectare de-
beat, aut nihil alioquin ad nomen Salvatoris
spectabit, sicque non erit oratio in ejus no-
mine.

Jam verò quòd nulla sit oratio, si non sit
in nomine Salvatoris, seu ex ratione nostræ
salutis, perinde verum est, ac cum dicitur, ni-
hil quidquam aliter in oratione peti. Nam u-
num & idem est nihil peti, & nullam esse pe-
titionem sive orationem. Quod autem nihil
petatur, nisi petatur in nomine Salvatoris, &
nisi sit de ratione salutis, patet ex verbis Do-
mini; *Usque modò non petistis quidquam: Quæ* *ibid.*
sic expresse declarat idem S. Augustinus;
Quidquid aliud petitur, nihil petitur: Non
quia nulla omnino res est, sed quia in tanta rei
comparatione, quidquid aliud concupiscitur, ni-
hil est.

Vellè sine Deum non orare? vellè sine oran-
do nihil petere, nihil proficere, nihil referre?
Usque

Ullque modò non petisti quidquam, si non petisti in nomine Salvatoris.

II. PUNCTUM.

SED si esset ratio conquerendi in adversis, non esset oratio Conquerentis facta in nomine Salvatoris.

Sibi enim contradiceret Conquerens in oratione sua, & in ratione conquerendi. Nam eum adversa sint de ratione salutis, quoties oraret in nomine Salvatoris, toties adversa peteret prout Deus quem orat, cognosceret ipsi adversa prodesse ad salutem. Quando verò in adversis rationem conquerendi produceret, tum vel negaret adversa sibi prodesse ad salutem, vel tamen si prodesse, negaret se illa velle; quod est manifestè sibi contradicere, & Nomini Salvatoris non levem inferre injuriam, quasi non comprehenderet, quidquid ad salutem nostram spectat, aut licet comprehendat, tu tamen negligas. *Et peribit nomen eius? Irritat adversarius nomen tuum! Væ duplici corde, & labiis scelestis* Hoc est videlicet duplex habere cor, & labia scelestis, cum aliud corde & aliud ore profiteris, aut cum illud ipsum quod orasti, negas te velle. *Purificate corda duplices animo.*

III. PUNCTUM.

NULLA est igitur in adversis conquerendi ratio, aut nulla est conquerentis oratio: Nā vel oras in nomine Salvatoris, vel non oras. Si hoc secundum, nulla est oratio tua, quæ aliud præter salutem, aut contra Dei voluntatem petit: si primum, nulla est in adversis conquerendi ratio; quia non est ratio contra Divinā Providentiam & contra rationem salutis; hæc est autem Domini voluntas, & hæc tuæ sala-

ris ratio, ut adversis exercearis. Quod ex eo vel maximè patet, quòd post factam in Nomine Domini orationem, quæ suum semper effectum obtinet, hæc adversa remaneant. *Sufficit tibi gratia mea, nam virtus in infirmitate perficitur.* Si sic dictum Apostolo, qui ter rogaverat Dominum, ut à se tolleretur Angelum Satanæ, à quo colophisabatur: an negabis tibi sufficere eandem gratiam tuis in in-adversis? an dolebis te habere, quod tu ipse orasti, si unquam in nomine Salvatoris orasti? *Quid murmuravit homo vivens, vir pro peccatis suis? QVI impatientiam suam & improperium murmuratiōnis contra Dominum protulerunt, exterminati sunt.* *OMNIA facite sine murmuratiōibus & hastationibus, ut sitis sine querela & simplices filii Dei.*

Huic affines sunt istæ Veritates, ex aliis petendæ locis.

Ne dicas te petere in Nomine Domini, aut ne dicas te nihil obtinere.

In hac 2. parte. Dominica 5. post Pascha.

Nemo paratior ad omnia Dei dona, recipienda, quàm qui ad nulla sibi danda æquè paratus est.

In eadem parte, Sabbato seu Vigilia Pentecostes.

Nisi diligenter advertas, quod petis à Deo iustius, hoc est, quod petis iniustius.

In 3. parte, Sabbato hebdomada septima.

Quòd sæpe vehementius aliquid Deum oras, ore quidem illi astas propius, sed corde distas longius.

In 3. parte, Feria 4. hebdomada decima quarta.

DOMI-